

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.867 van 10 februari 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HAELTERS en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten, tot de Halfawi-etnie te behoren en afkomstig te zijn van Khartoem. U verklaart sinds uw aankomst in België niet te zijn teruggekeerd naar Soedan.

*Op 29 december 2005 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 25 augustus 2006 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van de bedrieglijkheid van deze asielaanvraag. Op 30 november 2007 diende u een **tweede asielaanvraag** in. U blijft bij de eerder door u aangehaalde feiten en legt in het kader van uw tweede asielaanvraag ter staving hiervan een dagvaardingsbevel, een aanhoudingsbevel, een werknemerskaart, correspondentie van het Secretariaat van Koning Fabiola, een foto met andere asielzoekers, en een aantal medische attesten neer.*

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe feiten aanhaalt en zich beperkt tot het voorleggen van documenten ter staving van de eerder door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde feiten (gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 12). Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag werd echter besloten dat u uw beweerd Soedanees staatsburgerschap niet aannemelijk maakt en dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt door diverse vage, weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen. Bovendien legde u ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag een aantal faxkopieën neer, waaronder een geboortecertificaat, een verdict van de rechtbank van Khartoum, een bewijs van hospitalisatie en een beroepskaart, waarvan u indertijd uitdrukkelijk verklaarde er de originelen nog van te zullen ontvangen (gehoorverslag CGVS van 19 april 2006, p. 3). Meer dan 2 jaar later bent u echter nog steeds niet in het bezit van de originele documenten. Nochtans bent u nog steeds in contact met (H. I.), de zoon van (H. I.) die u deze documenten in het verleden heeft doorgefaxt (gehoorverslag CGVS van 19 april 2006, p. 3; gehoorverslag CGVS 14 juli 2008, p. 2-3). Gevraagd naar de reden waarom u nog steeds niet over de originele stukken beschikt, antwoordde u dat het niet mogelijk was omdat u veroordeeld bent tot 10 jaar, en voegde u er aan toe dat u zelfs geen broer hebt en al 3 jaar geen nieuws meer heeft van uw vader (gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 12). Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u - in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen - in gebreke blijft de originele stukken voor te leggen, daar u de kwestieuze documenten van (H. I.) ontving en u nog steeds in contact bent met diens zoon (H.), die u de documenten opstuurde die u nu voorlegt ter staving van de eerder door u aangehaalde feiten (gehoorverslag CGVS 14 juli 2008, p. 3-6).

Betreffende deze door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten, kunnen bovendien een aantal ernstige bedenkingen gemaakt worden. Vooreerst is het zeer vreemd te noemen dat er eerst een **aanhoudingsbevel** tegen u wordt uitgevaardigd, dd. 7 november 2006, en dat u vervolgens luidens uw verklaringen omwille van dezelfde redenen op 3 januari 2008 gedagvaard wordt (gehoorverslag CGVS 14 juli 2008, p. 6; gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 4). De logica wil immers dat een **dagvaardingsbevel** voorafgaat aan een aanhoudingsbevel, en niet andersom. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat dit in Soedan wel mogelijk is, maar ook dat het aanhoudingsbevel van de rechtbank komt terwijl het dagvaardingsbevel van de veiligheidsdiensten komt omdat de politie u niet heeft kunnen arresteren (gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 4-5; gehoorverslag CGVS 14 juli 2008, p. 6-7). Gelet op het feit dat u reeds strafrechtelijk veroordeeld zou zijn en dat naar aanleiding daarvan ook al een aanhoudingsbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd, is het echter weinig aannemelijk te noemen dat u om dezelfde redenen achteraf nog officieel zou gedagvaard worden door de veiligheidsdiensten.

Wat deze **dagvaarding** betreft, moet bovendien opgemerkt worden dat dit het enige document is waarvan u een origineel voorlegt, maar dat het eveneens het enige document is waarin uw naam niet vermeld wordt. Dit document kan met andere woorden aan eenders wie geadresseerd zijn. Bovendien wordt er evenmin in vermeld waarom u gedagvaard zou worden, zodat evenmin op die manier kan nagegaan worden of het verband houdt met u of met de door u aangehaalde feiten.

Wat het door u voorgelegde **aanhoudingsbevel** betreft, dat volgens uw verklaringen het gevolg is van uw eerdere veroordeling wegens spionage (gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 2; gehoorverslag CGVS 14 juli 2008, p. 5-6), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het een kopie betreft zodat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Verder dient eveneens opgemerkt te worden dat dit document melding maakt van “artikel 178” als misdaad waarvoor u zou veroordeeld zijn, gevolgd door een onleesbare afkorting. Ervan uitgaande dat het artikel 178 van de Soedanese strafwet betreft, dient vastgesteld te worden dat dit artikel betrekking heeft op het misdrijf “cheating” waarvoor een maximale gevangenisstraf van 3 jaar is voorzien, of 5 jaar indien het misdrijf al voor

de derde keer gepleegd wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Nochtans blijkt uit het door u neergelegde faxkopie van het verdict van de rechtbank van Khartoum dat u tot 10 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, en dit volgens uw eigen verklaringen wegens spionage (gehoorverslag CGVS 14 juli 2008, p. 5) - een misdrijf dat overigens bestraft wordt in artikel 53 van de Soedanese strafwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, kon u hier geen verklaring voor geven en wist u niet wat artikel 178 inhoudt (gehoorverslag CGVS 14 juli 2008, p. 5-6). Toen u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd of u ondertussen al wist wat artikel 178 inhoudt, stelde u het nog steeds niet te weten, waar u plots aan toevoegde dat er misschien artikel 7800 staat in plaats van artikel 178 (gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 2). Dit laatste blijkt echter niet uit de vertaling die u aan de asiendiensten overmaakte, en hebt u ook nagelaten te vermelden tijdens het voorgaande gehoor op het CGVS. Gevraagd wat artikel 7800 dan zou kunnen inhouden, stelde u het overigens evenmin te weten. U hebt ook nooit aan iemand gevraagd (gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 2).

Wat het door u neergelegde **geboortecertificaat** betreft, dient eveneens vastgesteld te worden dat het een kopie betreft waar geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. U legde overigens in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds een kopie neer van een geboortecertificaat, waaromtrent gesteld werd dat het niet van aard was de vastgestelde gebrekkige kennis van uw beweerd land van herkomst te herstellen.

Betreffende de door u neergelegde **werknemerskaart** dient opgemerkt te worden dat dit geen identiteitsbewijs is, noch een bewijs van uw voorgehouden nationaliteit - die er zelfs niet op vermeld staat. Los daarvan verklaarde u bovendien dat u helemaal geen werknemer bent van dit bedrijf en deze kaart enkel gebruikte om niet verdacht over te komen bij controles (gehoorverslag CGVS van 31 juli 2008, p. 8-9), wat uiteraard ernstige vragen doet rijzen betreffende de authenticiteit van dit document.

De door u neergelegde **medische attesten** zijn enkel een vaststelling van uw medische toestand en kunnen geen uitsluitel geven over de oorzaak en de omstandigheden waarin u de erin beschreven letsels opliep.

Tot slot werden de **antwoordbrieven** die u ontving van het Secretariaat van Koning Fabiola u toegestuurd in het kader van uw regularisatieaanvraag en voegen zij helemaal niets toe aan uw asielrelaas, evenmin als de **foto** waarop u te zien bent samen met andere asielzoekers van de "Warande" en Schepen Van Snick.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen zijn de door u neergelegde documenten niet van aard de twijfels omtrent uw beweerdde nationaliteit en het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Derhalve kan in uwen hoofde bezwaarlijk een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker beweert dat hij onlangs nog contact had met zijn contactpersoon in Soedan, die hem bevestigde dat de originele stukken niet werden opgestuurd. Dit zou niet mogelijk zijn omdat zij bij de Soedanese autoriteiten berusten. Zijn contactpersoon zou enkel beschikken over afschriften van de originelen. Verzoeker meent dat het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) als overheidsinstelling gemakkelijk moet zijn om zijn staatsburgerschap na te gaan. Desgevallend zou de Belgische ambassade in Soedan hieromtrent uitsluitsel kunnen geven. Verzoeker zal deze diplomatieke overheid contacteren.

Betreffende het aanhoudingsbevel stelt verzoeker dat de bevindingen van het CGVS kloppen doch hij wijst er op dat hij voor dit misdrijf op het ogenblik van de uitvaardiging van het bevel nog niet was veroordeeld en er enkel van werd verdacht. Tevens werd de mogelijkheid voorzien om op borgsom vrij te komen. Dit systeem zou vergelijkbaar zijn met ons systeem van voorlopige hechtenis. De veroordeling tot een gevangenisstraf van tien jaar staat vermeld in de met de hand geschreven paragraaf onderaan zodat het hier duidelijk om andere veroordelingen gaat die los staan van het misdrijf waarvan verzoeker op dat ogenblik werd verdacht.

Met betrekking tot het dagvaardingsbevel betoogt verzoeker dat dit werd overhandigd aan de persoon die men op zijn domicilie aantrof, mevrouw H.F.M.H., de meid van de familie. Het klopt volgens verzoeker dat de naam van de gedagvaarde er niet op vermeld staat aangezien dit in principe wordt afgegeven aan die persoon zelf. Slechts wanneer deze afwezig is, overhandigt men het aan de persoon die men op het adres aantreft. Verzoeker meent dat het feit dat het dagvaardingsbevel werd betekend op zijn domicilie afdoende bewijst dat het voor hem bedoeld was. Tevens zou dit bewijzen dat zijn vrees nog actueel is.

Aangaande de volgorde van de uitgevaardigde bevelen, voert verzoeker aan dat het normaal is dat een arrestatiebevel een dagvaarding voorafgaat. Het is niet omdat een bevel tot aanhouding in het kader van de voorlopige hechtenis niet gerealiseerd werd dat de verdachte na het afsluiten van het vooronderzoek geen dagvaarding meer zou ontvangen. Bovendien betreffen het twee inhoudelijk verschillende bevelen die uitgaan van twee verschillende instanties. Het directe verband tussen de twee blijkt niet zodat zij een verschillende oorzaak zouden kunnen hebben. Feit zou zijn dat zij beide tegen verzoeker werden uitgevaardigd.

Verzoeker stelt dat hij bij iedere asielaanvraag een geboortebewijs neerlegde. Het klopt dat het twee verschillende stukken betreft, afgeleverd door verschillende instanties. Verzoeker zou bewust twee verschillende attesten hebben neergelegd omdat men in de eerste asielaanvraag twijfelde aan de authenticiteit. Door een tweede stuk toe te voegen wilde hij de geloofwaardigheid van het stuk aantonen. Verzoeker bevestigt dat het een kopie betreft dat hij thuis nog had liggen. Het origineel zou hij in Soedan hebben moeten afgeven om 'een of ander document' te verkrijgen. Verzoeker meent dat zijn staatsburgerschap afdoende is bewezen door de twee geboortebewijzen.

Hij concludeert dat hij recht heeft op de erkenning van vluchteling overeenkomstig artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

3.2. Ingevolge verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er omwille van zijn gebrek aan kennis geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde Soedanese staatsburgerschap. Tevens werd vastgesteld dat er als gevolg van verzoekers diverse vage, weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen, geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden asielrelaas (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 7).

De Raad is niet bevoegd opnieuw te oordelen over de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag, waarbij de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas werd vastgesteld. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over

eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft het dagvaardingsbevel van 3 januari 2008, motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoekers naam in dit document niet wordt vermeld zodat het aan eender wie geadresseerd kan zijn. Verzoekers bewering dat het document werd betekend op zijn domicilie kan niet worden aanvaard. Uit het dagvaardingsbevel kan immers niet worden afgeleid waar het werd betekend en de naam van de persoon die het heeft ontvangen is blijkens de gelegaliseerde vertaling onleesbaar. Bovendien wordt in het document evenmin vermeld waarom de persoon aan wie het document gericht is zou worden gedagvaard, zodat niet kan worden nagegaan of het verband houdt met de door verzoeker voorgehouden feiten (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 14: documenten). De bestreden beslissing stelt tevens met recht dat het bevreemdend is dat er eerst een aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd tegen verzoeker op 7 november 2006 en dat hij later, wegens dezelfde redenen, op 3 januari 2008 gedagvaard werd, terwijl de logica wil dat een dagvaardingsbevel voorafgaat aan een aanhoudingsbevel en niet andersom. Verzoekers bewering dat beide documenten inhoudelijk verschillen en werden uitgereikt door verschillende instanties, zodat zij een verschillende oorzaak zouden kunnen hebben, kan niet worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS. Verzoeker verklaarde dat zowel het aanhoudingsbevel als de dagvaarding te maken hadden met de reeds door hem aangehaalde problemen. Hij ontkende tevens uitdrukkelijk dat hij behoudens deze reeds aangehaalde problemen andere problemen had (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3, p.2-4, 12). Gelet op het voorgaande, vermag het bijgebrachte dagvaardingsbevel niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Ten overvloede wordt opgemerkt dat het niet overtuigt dat verzoeker een arrestatiebevel kan voorleggen dat werd opgesteld door het parket te Khartoem en bestemd was voor de politie aangezien hieruit blijkt dat het een stuk is dat uitsluitend dienstig is voor de autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motivering niet weerlegt waar deze stelt dat (i) zijn werknemerskaart geen identiteitsbewijs is noch een bewijs van zijn voorgehouden nationaliteit, die er zelfs niet op vermeld staat (ii) hij verklaarde geen werknemer te zijn van dit bedrijf en de kaart enkel te hebben gebruikt om niet verdacht over te komen bij controles, hetgeen ernstige vragen doet rijzen betreffende de authenticiteit van het document. Deze motivering wordt derhalve geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en door de Raad overgenomen. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat het op de kaart vermelde adres, "*Al Arkawit, carré 54, huis 134*", bij hem thuis was (ibid., p.9), hetgeen niet strookt met zijn tijdens de eerste asielaanvraag voorgehouden adres, "*Arkouweit, Mourabah 45, huis 134*" (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 8, p.4). Derhalve is de bijgebrachte werknemerskaart niet van die aard dat zij verzoekers geloofwaardigheid kan herstellen.

De Raad merkt op dat verzoekers geboortecertificaat en het aanhoudingsbevel slechts worden bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 14: documenten).

Daargelaten dat het bevreemdend is dat verzoeker twee verschillende geboortecertificaten bijbrengt die zijn uitgereikt door verschillende instanties, vermag het bijgebrachte geboortecertificaat derhalve niet de tijdens de eerste asielaanvraag gedane vaststellingen te ontkrachten.

Verzoekers post factum bewering dat het aanhoudingsbevel zou gaan om een ander misdrijf dan hetgeen waarvoor hij werd veroordeeld, vindt geen steun in het dossier. Hij verklaarde bij het CGVS herhaaldelijk en éénduidig dat het aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd omwille van de veroordeling die hij opliep in Soedan en hij stelde dat er helemaal geen andere feiten waren buiten zijn reeds aangehaalde problemen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3, p.2, 12; stuk 6, p.5). De bestreden motivering omtrent het aanhoudingsbevel vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt

door de Raad overgenomen. In acht genomen dat (i) verzoeker verklaarde dat het aanhoudingsbevel het gevolg was van zijn veroordeling tot tien jaar gevangenisstraf wegens spionage (ii) het op het aanhoudingsbevel vermeldde artikel geen betrekking heeft op spionage doch op 'cheating', waarvoor een maximale gevangenisstraf van drie jaar is voorzien, of vijf jaar indien het misdrijf voor de derde keer wordt gepleegd (iii) spionage wordt bestraft in artikel 53 van de Soedanese strafwet (iv) verzoeker hiervoor geen verklaring kon geven en niet wist wat artikel 178 inhoudt (v) hij dit evenmin wist tijdens een later gehoor en aangaf dat er misschien 7800 staat in plaats van 178, hetgeen echter niet blijkt uit de vertaling van het document en waarbij hij niet kon preciseren wat artikel 7800 dan zou inhouden (vi) verzoeker nooit aan iemand zou hebben gevraagd wat dit artikel zou inhouden, is het bijgebrachte aanhoudingsbevel geenszins van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen gedaan tijdens verzoekers eerste asielaanvraag.

De bestreden beslissing stelt verder met recht dat (i) verzoekers medische attesten geen uitsluitsel kunnen geven omtrent de oorzaak en omstandigheden waarin hij de erin beschreven letsels opliep (ii) de antwoordbrieven van het Secretariaat van Koningin Fabiola niets toevoegen aan verzoekers asielrelaas (iii) de foto waarop verzoeker, de andere asielzoekers van de 'Warande' en een schepen staan afgebeeld evenmin iets toevoegt aan zijn relaas, zodat ook deze documenten niet vermogen de gedane vaststellingen te ontkrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS zijn staatsburgerschap kan nagaan, antwoordt verweerder met recht dat de bewijslast in wezen bij verzoeker ligt die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees worden aangenomen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

4.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de subsidiaire bescherming toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich op geen andere elementen beroept dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zowel verzoekers afkomst als zijn asielrelaas, ontwaart de Raad in het dossier geen elementen die in zijn hoofde wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.